

NO ENS RESIGNEM DAVANT LA VIOLÈNCIA CONTRA LES DONES

Un any més ens trobem per a commemorar un dia que no hauria d'existir. El dia internacional contra la violència cap a les dones. Si pensem per un moment en el títol que acabem de llegir potser un calfred ens farà estremir: estem parlant d'una violència d'abast internacional. Un tipus de violència que té com a objectiu les dones pel fet de ser dones.

Una violència que té múltiples cares, des de la més subtil a la més descarnada. Des de la utilització del cos de les nenes i dones com a objecte sexual a l'assassinat immisericorde d'una criatura per venjar-se de la mare. És molt monstruós dir-ho així, però és que resulta difícil suavitzar aquest horror. A Espanya han mort ja aquest any 49 dones a mans de les seves parelles o ex parelles (sense comptar altres femicidis no oficials), i 8 criatures a causa de la violència masclista.

Aquesta violència, lluny de constituir episodis aïllats, forma part d'una violència estructural que malgrat les lleis, malgrat els pactes d'estat, malgrat les campanyes de conscienciació continua la seva estela implacable davant la mirada entre perplexa i incrèdula, quan no impassible i còmplice de la societat que es mou per moltes causes, però que resta impàvida davant el degoteig constant de dones assassinades, violades, apallissades o assetjades.

La violència contra les dones es manifesta de moltes formes, però malgrat la seva persistència i quotidianitat, no sembla que sigui un problema sobre el qual mostrar una preocupació excessiva: Només l'1'4% de la població creu que la violència contra les dones és un problema greu. I segons xifres recents, un descoratjador 27% dels joves creu que algunes formes de violència en la parella són justificables.

Què falla a la nostra societat per a que aquest problema sembli tan poc preocupant? Tot. Falla tot.

Fallen els governs, preocupats per altres assumptes que li poden donar més rendiments polítics.

Falla la justícia, incapaç d'avaluar la gravetat dels riscos de les dones que denuncien agressions, i que les sotmès a un via crucis on a vegades sembla que s'estigui jutjant les víctimes en comptes dels agressors.

Fallen els mitjans de comunicació, que encara parlen fins i tot de "crims passionals" quan creiem que aquest concepte havia passat a la història, o fan un seguiment superficial, episòdic i amb freqüència

sensacionalista en lloc d'abordar el tema com a un problema social i polític de primera magnitud.

Falla la indústria de la moda, la bellesa i la publicitat, que s'alimenten de la insatisfacció de les dones, venent una vegada i una altra imatges hipersexualitzades i inassolibles; no contents amb això també intenten convertir les nenes i adolescents en reclams sexuals, estenent i reproduint la idea que ser sexy és l'única manera reservada a les dones per assolir l'èxit.

Fallen els relats de ficció, les sèries, les pel·lícules, els videoclip que presenten el cos de les dones com a objectes de desig, alimentant contínuament la cultura de la violació.

Falla l'educació, incapaç d'introduir d'una manera efectiva continguts curriculars rigorosos que abordin les aportacions de les dones a la societat, i que reflexioni sobre com i per què es reproduïxen els patrons culturals propis del patriarcat.

I per últim falla la societat en el seu conjunt, emmirallada en uns valors superficials i creences arrelades on tan fàcil es convertir a la víctima de violència en la culpable d'haver-la provocat.

Malgrat aquest panorama tan desolador, no ens resignem davant les diferents violències contra les dones. Un any més alcem les nostres veus per cridar: Prou de violència contra les dones. Prou amb la tolerància. Prou amb la benevolència i la comprensió cap els agressors.

Les nenes i les dones volem viure en un món on no tingui cabuda aquesta violència. Una violència que converteix els nostres cossos en objectiu d'una guerra que en definitiva el que pretén es posar límits a la nostra llibertat.

Joana Gallego, directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB.

21 de novembre de 2017